

7.4482

СІДОР

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО КОША В КАРЛЬСФЕЛЬДІ

1/2-3 / грудень 1945 - січень 1946 Рік II

3.3.

Летить в срібній зброй ліп

Понад степом, понад лісом,
Над вершини диких гар
Летить в срібній зброй лицар
На буйнім білім коні.

- Тисяч девятсот сорок і шостий,
Які дари ти приносиш? -
Але вершник нов не чув,
Вдарив у давінкі острохи
І... помчав у далину...

Ми стояли у розпуші,
А вихри пули довкола,
Наче демонів гурт злющий.
І в хуртовині вчулось слово:

"Ато не ломить руки в відчай,
Не кличе і не рида,
Лиш борствоєй здобувас.
Цей пізвав мету життя!"

ЗМІСТ: Дороговказ на лінгвії
мандрівці - р. 22-січня, На мо
тому Мініонполіла Анося, Черти
Копове свято - іт, Андріївський
вечір в ІІ-кур. - Це-то, Г.В.Б.
примуть до них /Або/, Г.Л.Ков
ка: В нашій ложі ві
муток подібна, щото
пластова кімната

ДОРОГОВКАЗ НА ЖИТЬЕВІЙ МАНДРІВЦІ

Перехрестілися шляхи й не знаєш, молодий друже, куди спрямувати твої втомлені ноги. За тобою пройдені закурені дороги биті й вузькі. Круті стежки, серед яких часто так важко знайти цю, яка не звонить. Це - перед тобою - знов невідоме: широкі магістралі й ціла кизка ледве помітних, незвичайних стежок, що криють в собі стільки непевності, небезпек і зради.

В минулих роках, як ти широко відкритими невинними очима пізнавав пре-
красний світ, тобі нераз здавалося, що ось настали щасливі дні, в яких
може з'явитися діло, мусить завершитися успіхом. І підходили до твого на-
роду з широких битих шляхів післанці, обіцювали золоті грушки на вербі
та, прикриваючись облесливими словами, ніли його кров. Замість раю - тво-
рій пекло, замість правди й любові - вносили брехню і ненависть. І ти
бачив, як твої брати овіяні чадом трійливих гасл кидались один одному
на горлі, як злющі пси за недогризену кістку.

Оці благодаті прийшли до твого народу з широких шляхів многолюдних,
на яких перехресті стоять тепер ти. Принадо розмальовані дорожні кази го-
лосять: Схід, Захід, Свобода людині, Цивілізація! Та це лише офіційні на-
писи, які вказують у зовсім другу дійсність. Во ж з північного сходу при-
несли твому народові почеволення, якого не записала ще історія, а з за-
ходу насунули на твій край дикунські орди, що визнавали р. лігю новіт-
нього варварства. Одні й другі прийшли з оливковими галузями на лезах
багнетів. Оливні галузки, символ любові зовяли, а залишились голі штики,
що немилосердно ранили живе тіло твого народу.

Розгублено глядим кругом себе. Ось - вузький зелений плям, зарослий
терням, то завалений важкими зломами каміння, на якому тут і там стрінеш
заставлені таємні вовчі ями. Це шлях Вірності Богої й Рідній Землі. Не
злякайтесь цих лих і перешкод. Ти не один. Цей шлях знайшли й выбрали твої
брати й сестри, ціле пластове брацтво. Дружнью усунемо й переборемо всі
Труднощі нашої мандрівки та дійдемо до бажаної мети, "До щастя, слави
і свободи".

Не лай штовхнүтися на биті широкі шляхи, молодий друже, бо їхня гладкість - зрадлива. Не зруби вибраного невтвртого сліду, якого клич - не пис-
тих дорожніх каз зачув ти у шумі ялиць і потоків джекої Рідної Землі, зрозу-
мів у сальвах до неповинних жертв: Вірність Богові й Батьківщині!

р

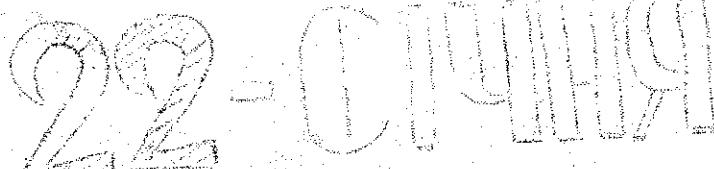
З нагоди Різдва Христового

пересилаємо
Команді СУНЕ

Команді Карльсфельдського Коша

й всім Пластунам в Україні і на чужині
торжественне

ХРИСТОС РАЖДАТЬ

"З своїй хаті, своя праця
і сила, і воля!"

Ця дата символізує два величні моменти у нашій новітній історії. В кінці січня 1918 р. в столиці України Києві боротьбу українського війська та шкільної молоді за свою вільну землю Українська Центральна Рада проголосила Державою незалежність Української Республіки. У цьому ж містечку столиці, недалеко пам'ятника великого гетьмана Богдана Хмельницького, многотисячна товпа почала торжествені слова:

"Від нині Українська Народна Республіка стала самостійною, від нікого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського народу."

Проголошеним цього Універсалу Центральна Рада раз назавжди зірвала з федералістичними тандемами, відновила відвічні українські самостійність та традиції та війнило вільну долю українського народу. Цей державний акт посилив становище України перед іншими державами, підняв великий ентузіазм, укріпив української війська якому в розрізі часів вдалось звільнити майже цілу територію України від ворогів. Про незалежність вже 29-го січня було посвячено гарячою студенською кровю. Велась затяжна і жорстока боротьба між молоддю Українською Державою та її ворогами. Во ж проголошення незалежності було одночасним виповідженням війни цьому відвічному ворогові, що так довго старалася не позволити на самостійне життя України, поки збройною рукою не буде покараний.

Героїське зусилля української молоді, пролита кров не пропала камарне. Вона створила легенду Крут, доказала всьому світові, що ніякі безпоміщи коліс історії не здусили й не здусять волі українського народу. Кінчено і самостійно.

У барабанному вогні артилерії, у рожкоті кулеметів і рушничних сальв промінув один рік боротьби і наступає другий величний державний акт за час Визвольних Змагань. 22-го січня 1919 р. на історичній Софійській площі у Києві Директоріл і представники західно-української території проголосили зedнання всіх українських земель в одну нероздільну державу.

В Універсалі говорилося:

"Від нині зливаються в одно віками відділені одна від другої частини України - Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпров'я, а також землі, які заселилися відомими праціми сини України, від яких жили і за які вміralи найліпші сини України. Від нині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Від нині український народ, увільнений могутнім порицівом своїх власних сил, має змогу обеднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної Української Держави, на добре й чисте Українського Народу".

90 років прошло від того часу. Та слова Державного Акту однієї легальної Української України, стали для українства непорушим законом.

ПЛАСТОВА СВАСТИКА ВЛЯЧНОСТИ НА МОГИЛУ ІХ ЕКСПЕДЕНЦІЙ МИТР. АНДРЕЯ

Літо 1928. Пластовий табір на Соколі. Широка поляна на склоні карпатського пасма Горганів. З масивних блокгравізів - курінів біжить пластиова молодь на збірку. Команада "Струнко". Обозний Янкель відбирає звіт. Своїм різким голосом намагається надати студентській, юнацько-художній постаті відповідної поваги. Слід бо сьогодні добре "зібрати" пластунів на привітання великого Приятеля Пласту Митрополита Андрея. Бистри очі обозного падуть на запятки, коліна, ремені, сорочки, пластові капелюхи, а навіть на вуха й нігти пластунів. Щід здернуваний на силу сміх сусідів "вилітає" пластун з ряду за занедбання своєї особистої чистоти, не час бо ждати на карний звіт, порядок мусить бути зроблений негайно.

Вкінці впорядковані і виструнчені лави двох соток пластунів для проби гукають пластовий привіт... б и с т р о о о повторяють гори чіткою луною. Хвилина тиші "що дзвоном дзвонить", чи... тільки шумить відвічним шумом столітнього смерекового бору понад куренями і розгнузданого в долі потоку Сокіл, що біжить до недалекої своєї матері ріки Лімниці, спілячи перлами своїх брисків по білому камінню.

Здалека чути свисток залізнички, що нею має приїхати Митрополит. Повільною, поважною ходою виходить з куреня командант табору, то дорозі підкручуючи насторошений вус б. отамана УГА, а тепер професора гімназії і скавтмастра УПУ. Тихим голосом відбирає звіт від Янкеля, мунтрує своїм ще вправним оком пластунів, чи Янкель нічого не занедбав. Не має заміток, ласкавий усміх грає під строго виструнченим вусом команданта.

З-за світлиці, де містяться варстати, виносить вісім пластунів сьогоднішне діло своїх рук, на скоро збиту зі свіжих ялиць лектiku для внесення Митрополита від залізнички на гору табору. Два довгі дрючки держать на собі великих розмірів крісло, в яке має вміститися могутня постать представника славної української родини на Шептицьких. Мало українців дорівняє Митрополитові не тільки духом, але і імпозантністю поставою тіла. Командант пробує лектiku: в лектiku влазить чотири пластуни, двох пластунів, що несуть це крісло, дефілюють з ними перед рядами. Лектika міцна, видержує... Командант сміється. За ним вибухає новго впережуваний регіт пластунів. Знов тиша. Свисток залізнички вже під табором. Скорим кроком спішить з почесним гуртком командант. Янкель обіймає команду, сьогодні він неспокійний, схвильований. Він шоправда командант, голова УУСП, студентський промовець, але повітання о. Митрополита і подяка Йому за Його дотеперешню владичу опіку над Плаством - це не щоденне діло. Перший з залізнички вискочив агент лісової мудrosti, старший пластун з вічно усміхненим лицем-Нік. Він уже всів в провірити лектiku і скоро побіг на гору до табору, де Янкель його інформує.

На долі вітає о. Митрополита командант з почесним гуртком. На горі перед фронтом таборовиків він, "Янкель", а спісля Верховний Отаман припне на груди Митрополита Пластову Свастику Влічності. Свастика спечено зроблена -срібна, лискуча, на ній пластова лілея сплетена з тризубом. За хвилину вбігає дижурний до табору. Обозний пішле негайно на зміну другу дванадцятку пластунів, бо перша не зможе без зміни занести лектiku на гору.

Тільки як зявилось на узлісся чоло походу, здолу рвуться вдаль співа пластового привіту. Широ з повних грудей, бо пластуни знають єнергійний шлях, яким ішов о. Андрей для добра української Церкви і Народу, знають і про Його діла для добра Пласту.

Уже Янкель промовляє. Велика постать о. Митрополита дещо віалі. Біла йнклія стаєть Верховний Отаман і командант табору... Іх Ексцеленці є Великий добродію Української Пластової Молоді!... падуть перші слова Янкеля. І пливуть речення за реченнями про великих задуми і діла Князя Церкви, Великого громадянина України, про Його роль в Пласті. Про першу зустріч з пластунами у Львові при повороті зі сибірського зачленення, про великий дар сокільської поляни під пластовий табір, про Мого віймовні путірки з пластунами юнаками і новаками кожного літа біля Кедрової Шалагки в Підгірному, про Його добре слово про Пласт при різних народах і перед різними людьми, що нераз хоронило Пласт перед затіями воюючих Пластові людей..., і на кінець... Дозволь за ці Твої заслуги яля Пласту приняти Пластову Свастику Віячності до інших Тобі признаних і непризнаних відзнак - яка зобовязує в першу чергу нас пластунів бути Тобі за Твої заслуги Віячними, іти Твоїм шляхом, шляхом ідеїної речі для добра Церкви і нашої Батьківщини!...

Митрополит, що похилений в задумі слухав цих слів, піdnіс голову і дав знак згоди. На чорній рясі засріблилася пластова відзнака. Слова Митрополита до пластунів були короткі: "Будьте вірні Богові, своїй Церкві і Батьківщині. Будьте вірні все своє життя юним своїм заповітам. Хай Бог благословить Український Пластовий Улад, Його провід, всі його почини та праце."

Німо скилились під благословення Владики голови всіх пластунів. Пластова пісня "Гей пластуни гей юнаки" надала фінал цій першій частині пластового прийняття свого церковного Владики і Добродія.

Весь день пробув толі о. Митрополит між пластунами. Довкола Його лектики збирались гуртками пластуни, бо того дня для кожного пластуна мав о. Митрополит свое добре слово. Треба було бачити розгорячені обличча юнаків, щоб зрозуміти, яке значення мала така особиста зустріч із о. Митрополитом.

Пізно в ніч відпроваджували пластуни свого Владику до залізничної, кожний у руках мав наборів зроблений смолоскип. Два довгі дужки вилися в діл до Лімниці. Свобільно гукали тепер пластуни, співали свою пісні, поки не зникла на закруті залізничка з Дорогим Гостем.

Ішли роки, падали важкі удари на Пласт, та Пласт не падався. Не падався він і тому, бо опіка о. Митрополита була завжли жива. Два роки після описаної тут зустрічі одержав Пласт нову велику поляну посеред Горганських лісів "на Остодорі" і там згодом вибудував чупову осетю під назвою "Палатка новиків", в якій юні підліти пластове життя, аж діли друга світова війна не внесла великих змін...

Палатку на Остодорі більшовики розібрали по основі, курені на Смолі понищено, а могилу Великого Митрополита засипані сьогодні снігом.

Був звичай у пластунів покривати домовину своїх Добродіїв мозгом блакитною китайкою з Пластовою Свастикою Віячності. Та не могло це статись на домовині о. Митрополита. Однаке не один пластун кинув свою китайку на могилу Його. Кладемо й ми свою китайку на Його Могилу і хоч грубий сніг покриває сьогодні і Карльсфельд і могилу о. Митрополита ми свято віrimо, що в одну весну злетить з Великої Могили пластина пісня:

..... Не зломимо своїх присяг
веде нас горло вільний стяг
до пастя, слави і свободи.

Пери

ЛІСІВІ СВЯТО

Ранок, 16 грудня 1945 р. Збірка точно в 8-й годині. Всі курені - якось святочно настроєні, відчувається велика подія, що має сьогодні статись у житті нашого Кона.

Вже п'ятнадцять хвилин пізніше перед уставленими в похідних комонех куренями сеніорів, юнаків, новаків, на чолі яких - національний прапор у руках хорунжого, почалась Богослужба перед заміським засіданням Повітним крестолом у великий залі табору. Лад, точність і десціліна! Прекор віддає почесть, курені стоять наструнко, пластуни, отець сеніор Б. Омір вічитує Св.Евангелія.

"Слава Тебі Господи, Слава Тебі" лучає свій хору, під керуванням п.до. Станічного. Прекрасне виконання підносить торжественніші хвилини.

Год. 8⁵⁰ відзначається Богослужба і в 10-и хвилині промові сеніор в пальких глибокоемістючих словах ще раз висловує 8-и пластунам і тікому Комові повагу поміж і зміст пластової присяги на національний прапор.

Присяга. В пластунів і 8 пластунки складають пальці на погоніше прапору й під проводом мюзичного Піка складають Пластову Присягу, як колись складали її ті, що в боротьбі за Україну, за їхню волю життя своє молоді склали на першевинку Батьківщині.

Стать знову у каву. До кожного піллюдість Пік, закладає Пластову Куст і потискає ліву руку. Із пластових гімнів, кількоє спів чвесидлі команди курені у надії відармовують із залі. Свято заприєснення 8-ох пластунів і пластунок, що здійснили 1-у пластову пробу - закінчено.

АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР В Н. КУРЕЦІ.

Ш-й курінь юнаків зробив гарну несподіванку, виантувавши свято-андріївський вечір. На інтервалу попросила команда куреня учителів своєї школи та представників усіх спінниць пластової братії нашого Коня.

Німнати, яких відбувся цей вечір "Ліві к.т.т.р.ш.школи" буди героями приборані, ціло метких руках пластунок, що вміть в найпримітивніших засобах зробити направду мистецькі речі. Та й пластуни тут не сиділя без діла, це ж перший позилдний виступ свого куреня.

Памеред постоски гостині своїх гостей до тієї кімнати, до були віясно заставлені столи сомоджими сухариками й посадили всіх до чаю. В часі перекуски один з пластунів відчитав короткий але вистовий рефератик про свято андріївський звичай українського села. після цього промовляв один з учителів, висловлюючи радість з того, що українська молодь далеко від рідного краю, не забуває про свою традицію. За скрипченкою розмовою, що велася за феслем, мине кількоє часу. підтягнули цигани десь аж з-над Дунаю та ворожили гостям та господарям. Всеєладіб заначувала безжурна атмосфера, що її може створити тільки молодь та молодість.

У другій частині вечора відбулися дівочі ворожби, а після цього веселі забави. Час до часу відчивалися донорослі поети й своїми сатирами та дотепами підносини й так уже підніссний настрій.

Збава, що тривала майже до півночі, полишила по собі миле враження завдяки добийчиній підготовці та направду пластової провідниці господарів і гостей.

Не-Ро.

Уже Інкель промовляє. Велика постать о. Митрополита дещо відлів. Більш йнколи стають Верховний Стаман і командант табору... Іх Ексцеленці є Великий Добродію Української Пластової Молоді!... падуть перші слова Інкеля. І пливуть речення за реченнями про великих задумах і ціла Князя Церкви, Великого громадянина України, про Його роль в Пласті. Про першу зустріч з пластунами у Львові при повороті зі сибірського зачленя, про великий дар сокільської поляни під пластовий табір, про Його вищові гутірки з пластунами юнаками і новаками кожного літа біля Кедрової Палатки в Підлютому, про Його добре слово про Пласт при різних наголах і перед різними людьми, що нераз хоронило Пласт перед затіями ворожих Пластові людей... і на кінець... Дозволь за ші Твої заслуги для Пласти прийняти Пластову Свастику Відчynosti до інших Тобі привнаних і не-принаних відзнак - яка зобоважує в першу чергу нас пластунів бути Тобі за Твої заслуги Відчимим, іти Твоїм шляхом, шляком ідеїної розі для добра Церкви і нашої Батьківщини!...

Митрополит, що похилений в задумі слухав цих слів, підніс голову і дав знак згоди. На чорній рясі засріблилася пластова відзнака. Словеса Митрополита до пластунів буди короткі: "Будьте вірні Богові, своїй Церкві і Батьківщині. Будьте вірні все своє життя юним своїм заповітам. Хай Бог благословить Український Пластовий Улад, Його провід, всі його починки та праце."

Німо скилились під благословення Владимира готови всіх пластунів. Пластова пісня "Гей пластуни гей юнаки" надала фінал цій першій частині пластового прийняття свого церковного Владимира і Добродія.

Весь день пробув толі о. Митрополит між пластунами. Довкола Його лектики збирались гуртками пластуни, бо того дня для кожного пластуна мав о. Митрополит своє добре слово. Треба було бачити розгорячені обличча юнаків, щоб зрозуміти, яке значення мала така особиста зустріч із о. Митрополитом.

Пізно в ніч відпроваджували пластуни свого Владимира до залізнички, кожний у руках мав наборці зроблений смолоскип. Два дзвінки зуміли вогню вилися в діл до Лімниці. Свобідно гукали тепер пластуни, співали свої пісні, поки не зникла на закруті залізничка з Дорогим Гостем.

Ішли роки, падали важкі удари на Пласт, те Пласт не падався. Не падався він і тому, бо опіка о. Митрополита була завжди жива. Два роки після описаної тут зустрічі одержав Пласт нову велику поляну посеред горганських лісів "на Остодорі" і тем згодом вибудував чолову оселю під назвою "палата новиків", в якій що літа віділо пластове життя, аж доки дуга світова війна не внесла великих змін...

Палатку на Остодорі більшовики розібрали по основі, курені на Столі понищено, а могилу Великого Митрополита засипує сьогодні сніг.

Був звичай у пластунів покривати домовину своїх Добродіїв жовто-блакитною китайкою з Пластовою Свастикою Відчynosti. Та не могло це статись на домовині о. Митрополита. Однаке не один пластун кинув свою грудку відчности на могилу Його. Кладемо ж ми свою китайку на Його Могилу і хоч грубий сніг покриває сьогодні і Карльсфельд і могилу о. Митрополита ми свято віrimo, що в сінку весну злетить з Великої Могили пластва пісня:

..... Не зломимо своїх присяг
веде нас гордо вільний стяг
до щастя, слави і свободи.

Берн

"ВУЙНОГО ВІТРУ БРАТИ" ПРИДУМТЬ ДО ГІР.

Швидкість поїзду меншала, а велика кількість разголужень, на яких нерегулярно вистукують колеса заповідає станцію. Висіли і йдуть вузькими, крутими вулицями. Щойно поза осередком старинного міста виходять Брати на широку вулицю нової фабричної частини. - Рівні, простірні вулиці, - промовив Говірливий Брат, питомі для нових міст - промислових осередків. Молоді міста можуть мати форму шахівниці, або неправильну, де напр. до однієї вулиці збігаються всі інші. Інакший характер мають історичні, старі міста, які складні збільшилися новітніми частинами. Іхній осередок - це ринок із вузькими крутими вулицями.

Автобус, в якому Братам вдалось знайти для себе місце, видобувається з шпалірів кам'яниць, минає ще підміські вілі та городи й іде в край краси та природи. Ось - село посеред під'їль, над річкою. І не дивне це, бо спрацюла маже завжди так буває, що оселі не будувались в просторах далеких від рік. У нас найчастіше зустрічаються такі форми осель: гуртова, одно-вулична, або порозкидувана /зокрема на Гуцульщині/.

Проїхали село та опинилися перед полями. Ще тільки кілька хат, що творять присілок, а там, під ліском окрім одне велике господарство, це т.зв. хутір. Раїтом автобус почав важче гудіти, після передучення під гору бігів у місторі. Потім легко віздить в долину й зупиняється. Гурток "вуйного Вітру Брати" швидко покидає його й далі йде вже пішком. Після півгодини маршу зупиняється біля містка на кілька хвилин, щоб кожний міг поправити собі, що сребба, й деші рушають один рядом доріжкою, позначеню туристичними знаками, які во чевні віддалі один від одного розміщені на пнях дерев, поруччях збо пригорожих каменях. Є це на білому тлі одно, або двокольорові паски, які ведуть їх до пілі туристичного шляху. Гуртковий провірює на карті "бо і на карті такі туристичні шляхи відмічені", чи гурток на правильний путь.

Щуть далі. Краєвид стає ширез кращий, а поземелля гористе. Простування по середньо-гірському шляху, при мірні в гору зновільняється на кожних 400 м на сину содину, - пояснює всім гуртковий. Брати розглядаються уявко в ловкілі, щоб затягнути дорогу. Тихий Брат, що веде пілій піхід, в рідині-годи оглядається узад, бо часто здається, що при нашім звороті на 180 град. краєвид стає нежаче іншим. Та довга іхня тінь пригадує, що давно вже пополудні й виголоджені шлюки домагаються своїх прав.

Три довгі та два короткі свистки авбука Морзе - чекай / і гурток зупиняється. Відпочинок та обід. А потім усі засідають гуртом, Бувалий Брат проводить путірку: "Довкруги нас гори, а там в долині, де пропастю обривається схил гори пливе рівнений потік. Все це поземелля або терен. Аналізуючи поземелля та всі предмети, що є на ньому розрізняємо: 1/форми поземелля, які бувають вигнуті /височини, горби, гори/ та вгнуті /яр, сідло, провалля/. 2/Поземімет, що охоплює все природне і штучне покриття терену.

У нашій мандрівці постараємося запізнатись з поземеллям практично вивчаючи його та навчитись спрямовуватися в ньому. Ген там в долині, де над річкою розкинулось село, бачите т.зв. рівнину залишкового походження, що повстала шляхом вирівнювання ранішньої місцевости дорогою т.зв. річкової ерозії. Крім цього зустрічається ще акумуляційні, або на-сипні та вульканічні рівнини.

Ось там розкинуті горби /висотою до 20 м від довжінки/, а направо від нас білють верхи гір, які тягнуться одним ланцюгом. Лінія, що лагідним углибленим хребта лучить два верхи, а радше це углиблення - називається сідло. Вершки гір, як бачите - гострі, це переважно скалисті шпилі.

Хребти ж мають різні склони, і їх розподіляємо за степенем погилості на: лагідні /до 15 град. приблизно/, стрімкі /до 45 гр./ і дуже стрімкі /до 60 гр./. Ось бачите, хребет цієї гори, на вершину якої леже покітний хрест, легко переходить у рівнину, яка там далі прорізана яром. Стіни яру - стрімкі, збігаються на дні його як обі рисочки літери У.

А тут, направо, де залізнична лінія протискається через найбільш обніжину точку ланцюга бачите провал. Місце, де збігаються два гірські ланцюги - теж доділе для комунікації, туди звичайно проходить залізничний шлях, або автомобільне місце.

Брати почали кожний окремо розглядати краєвид і підшукувати відомі форми терену. Але довго це не тривало, бо пурпуром свистком дав Янук щоб всі готовились до дальній мандрівки. Здоровий шмат дороги пройти ще сьогодні до вибраної гірської хатини, де заночують.

/Або/

Д.Буковинка

В нашій домівці

Лідка натискає клімку, обережно відхиляє двері й вимітає приголомшенню подається назад. У майже непротглядній хмарі порохів, під акомпанімента вигулу, яких не постидалося б найкрикливіше з племен загангесової Індії, відштовхнувшись у вирі найбільш невичікуваних, вдавалося б, у домівці рухів дівчаків-лідок. Лідка заткавши обома кулаками вуха згідна погодитися, що зробує діла, мати завжди ж каже, що вона така "роутрінана". Та - ні, на лідер виразно написано "Пластова домівка". Ще раз входить, і навісно розглядається довкруги. В однім кутку - скрині. Гуртковий всоте, мабуть, вичіве наче громами, грізними поглядами вправо, вліво, розпутливим рухом пояснює чуприну, а коли все це не помогає - ловить у руку зворовий кусень дошки, мабуть недобиток з якогось бурсацького стола, й періщить нема з усіх сил... ні не лякайтесь, ще не пластунів-спортивців, лиш по столі. Це змінює ситуацію. Всі завмирають, включно зі слухачами скрипкового сольо, що у відділеній від домівки стінкою з порожніх сінників концертної залі. У дверях за Лідкою з'являється білочубриобрюбородий "погромець дзеци". Питає за дижурним. Так, це вона, Лідка. Та розмову іхню зачувають спригомнілі спортивці. Вона - безрадно розвідить руками, він - грізно трясе коземською бородою. Один ще погляд у недалекий куток, де відновили свою діяльність два боксери /змагання понягас в цьому, що кожний хоче спробувати твердість носа свого противника/ і "погромець" зникне, як і зявився, тихо, наче дух.

Лідка старається непомітно прописнутись у куток, де грають в шахи. Тут - найбезпечніше. Сидять насуїнені, немов хотіли б розгадати тайну атомової бомби. Що було в першій половині домівки, ще, звідки вже всіляко дижурна висмикнувшись за охорону двох шаф - вибрати набутъ зайве. "Пінг-понг"! Стук, пук, пук, стук. Голови глядачів вліво, вправо, вправо, вліво... - Дзр-ррр... мячик виітає лесь у куток під кальорифер і глядачі масують з болім мязи ший. Клич "спорт в масі" завдяки "пінг-понг" овоює дів всіма. Всі грають в "пінг-понг", старі, молоді, трубо, малі - словом усі. І всюди. В ідаліні - "пінг-понг", у гаврі "девиць" і "лєнів" - "пінг-понг", в школі - це саме, дома - "пінг-понг", ну, і в пластомій домі ці. О, чуєте - стук-пук, пук-стук... Лідці важко вісідти за шафи. Короть, ох як хочеться вхопити палетку..., але вона дижурна. Ще одине "тихе", губиться у загальнім гаморі. Вимажує безрадно руками - все парма. Сідає за стіл, розгортає книгу дижурного і - пише: "В пластову домівку вдерлась небезпечна пошестє "пінг-понг". А в завважах: "Чи немає проти цього ніякого застрику?" Олівець випадає з руки. З-за шаф чути ентузіастичне - С-се... 21 - 19! Схоплюється, хто виграв? Курінна, чи... - але нагадує собі, що вона дижурна. Понурює чоло в долоні і вичікує кінця своєї служби.

ДО МОНДРАХ

До Альф - Еттінг

Дня 8-го грудня 1945 р. відбулась чергова прогулка пластунів Карлсфельдського Поля. Взяли в ній участь: І-и Юнацький Курінь, Самостійний Р-ок "Зозуля" та новаки, загальним числом 49.

В 13 год. 15 хв. попрощали ми наш табір і рушили в напрямі заміанки. Було холодно, зимний вітер зіттагав, а ми сміялися кому в вічі. Ось і поїзд. Свисток львометиви і Карлове Поле никне в білій мранці. В Мюнхені пересідаємо й їдемо в східному напрямі. В вагоні тепло, гумор зростає, кують "Зозулі" /ним разом річ - про пісню/, "Соколи" підхопили баском і не вчались ми, як співались в Ной-Йорку. Висідаємо. Неред станцією збирається і в пісні на вустах маршуємо до готелю, де маємо заночувати. Місцевий український табір гостить нас як може й дбає мов про дітей.

На другий день в 9-ти год. ранку взяли ми участь в українській Богослужбі, яка відбулась в церкві бр. Капуцинів, а спісля оглянули мої братчика Конрата. Далі побачили ми ще ряд інших церков та памяток німецької культури, між іншим панораму Страстей Христових, твір славного майстра Гуттля, старинну каплицю, побудовану ще в 17 столітті, музей Капуцинів та базиліку. В 4-й год. мусіли ми покинути це старинне місто й прибули до Мюнхена аж після 9-ї. Трачую вже не було і з самого двірця помаршували ми в Карльсфельд. Попереду новаки, а далі старші. В недоступній піснію війшли ми в браму нашого табору. Прогулка скінчена, остались тільки спогади.

С. Лесів

На Вендельштайн

Чітко лунає команда, прочитано наказ і вирушають колони пластунів Карльсфельдського Ката. Бандорі, веселі дівочі й хлопчачі обличчя, це ж іхня четверта прогулка. ще якіліх не розспівалось тобірисло - вже Мюнхен. Хоч на поїзд що йде в напрямі Розенгайму доведеться ще підождати - між пристанями веселий настрій. Ось і діждалися. Засили в окремому вагоні і українська пісня наповнила галю залізничного двірця. Їдемо. - Висідаємо в Рарбіні, звідки після години маршу дістались до українського табору в Нойбоєрн. На високій горі в чудовим замком у старіннім саді відбулась стрічка з місцевими пластунами. Привітались коротко, по пластунськи і пішли оглядати замок.

В 5-й год. по післудні відбулась пластова вітра в якій взяли участь і наші пластуни. Сеніор проф. Драган пояснив зібраним значення замку у штатському житті. Звязкова куреня з Нойбоєрн сповіла історію легенди про замок. З цікавістю ловили прогульковці її слова, а сподіявно зросло заинтересовання, коли сповідання зійшло на духів, які були ще нічі в мурах старинного замку. В годині 19-й відбулось в одній із замкових залів свято в честь Біласа і Даниїліана. Порні нових вражень пішли пластуни на вигідний нічіліг.

Другого дня оглянули пластуни каплицю в боронковим стилі і піснішили до поїзду. Це мить і було б заміано. Скоро "впакувались" у вагони і не заміано були юх на станції Брансбург. Тут жила "зубчатка", яка мала завести на всіх "Вендельштайн"-у. Погода дописала. Пораз то нові краєвиди кідались в очі - наші фотографи - аматори мали багато роботи. Час скоро ми - і ця прогулка мала свій кінець. А відбулась вона 22-23 грудня 1945.

Учасник

ІДІУМ ПІД НОВАЧКА

Пластун єощадний

Листю себе під 5. р. життя. Батьки купували мені безліч іграшок, які міс зберегли і т.н. Деякі перечши на мою власність по братстві. Ось літ спустя, але навісі за 10 разів розумнішого від мене і вже хи не східжа. Іграшки сучасні і я хочу малий, та дуже гнівався за те на чого. Аби такі закуплення були мої - були б у зовсім ще більш вигляді й більше витомав би їх до сьогодні. Я вирішив тоді шанувати свої ротці, сажаю, коли цих затишних куток за шафою і після скінчені. Усюди їх вимілюю чуті в коробці. Книжечки складав окремо в шухлі.

Другий раз я зациклився в одним хлопцем. Він був бідний і його батько брехав що він має збобовок. Як же зрадів я, коли подумав, що зможу б'яти його та його попарувати частину збережених речей. І дві коші були з цворою: хточни зробив я велику приємність, а сам переконався, що він не може змістити ні тільки треба привчатись єщаджувати гроші, але і він не нічого. Ні книжок, ні одягу, ні нічого приладня, а все ще хотить ще.

Третій півгодини, коли став пластуном-новаком, ніччився я ще більшої чуди - панчук чо, що витрачуючи моє намарне. Я розділив собі пень

щоб не все схильяється вільна хвилина: і на науку, і на Пласт, і на

спортивну роботу, із книжками цікавих книжок та на спорт.

Любко, бороться ясно в "Смоб-і" та й не хочу вас нудити.

Любко

Возаки чи Половці?

Усе сіл. Лісівщина так і заглядають крізь невеличкі шибки домівки та двері, що чокує їх звичні після сходин щось нового. Впорядчик ще не з'явився, то саме тоді підоуметься, але Лиси знають, що він хлопець лепський, і що він буде гра, якож недавно він ще забавляється, що діло, значить, вийде заміно.

Сесь і скінчені офіційні сходини. Всі вибігають назовні. Юрко - гуртком, що зінє вже в чесну скраї роздільно гурток на дві групи, на Костянтина та Романа. Оскільки стояє проти одної в двох лавах у віддалі 15 кроків. Роман, та і яко Юрко, в поручення Юрка рисує посередині коло. Туди всі сіли зінти. Із дрібним свистком піорядчика знак вибігає два кілька відносно відстані. Відуть по колу щоб скопити шапку котрогось Половця. І дрібні куски сбро ускочти, щоб не скопити ковзанкою шапки. Александрович відходить з під кулями із снігу, яко по дорозі до кола, або при повороті сходин, цей "бітий" і шапка його ставляється назад. Не пощастило Ромко, як сесь сіну тики приніс, хоч половецька куля Зенка просвистіла прямикінці в голову, я коли б не схилився вчас - прошав би.

Генер відкати половчани, Славко й Володько. Непогано козаки ж ціляли, але було лише зісбути добичі.

Сіні кубиці долого, і тричі кицались в атаку Козаки, бо шість їх відібрали піорядчика. Шевченки Половці, бо здобули 4 шапки, тоді як Козаки здобули 2. І відтак до сіху було і радости. Гру ще раз повторили і тоді вже відібрали їх, якож всі б шапок.

І відтак, як відібрано Лисината порішили вивезти на гурткову змагання "Біг". Але відтак що їх бізбу мали Лиси та й відстань між лавами збільшать до чотирьох, щоб турніків було цілять.

ІІІ МАСКОВІ Змагання в КАРЛЬСФЕЛЬДІ

Дня 8-го і 9-го грудня відбулась у нашому таборі цікава спортова імпреса. Участь брали українські спортивні товариства "Лев" - Карльсфельд, УНРРА - Мюнхен та запрошені гості: спортивні клуби УНРРА - Мюнхен, Фрайман, Логенгрін /литовці/. Конкуренції відбулись у приемній товариській атмосфері. Правда були деякі інциденти в боксерських змаганнях, але це можна з врахувати на карб чесністі суддів.

Висліди з поодинкових конкуренцій:

Відбиванка чверть - фінал

Лев: УССК - 2:0 /15:1/ /15:4/
УНРРА: Фрайман - 2:0 /15:8/ /15:3/
Лев: Логенгрін 2:0 /15:0/ /15:1/ /пів - фінал/.

Фінал

Лев: УНРРА - 2:0 /15:10/ /15:10/

чверть - фінал

Логенгрін: УССК - /71:II/ /35:5/
УНРРА: Лев - /29:19/ /13:7/
УНРРА: Фрайман /16:6/ /6:4/ /пів - фінал/

Фінал

Логенгрін: УНРРА - /15:I2/ /5:8/

Бокс

1. Нерхов - Назлів 2:0 /н.п./
2. Джемаледінов - Нерхов 2:0 "
3. Мороданчук - Кохан 2:0 /під.прот./
4. Мойсеєв - Друм'як 0:2 У.О.

Загальна пінктація УНРРА - Лев 6:2

Пук чверть - фінал
Данилюк, Лев - Грибовська, Лог. /18:21/ /14:21/ /14:21/
Шумбакіс, УНРРА - Скапіцькі Лог. /19:21/ /21:II/ /21:II/ /21:I8/
Вешкатаус, Фр. - Якимчук - ст. /21:16/ /21:17/ /21:17/
Шклар - Лев - Весливський Фр. /21:I2/ /19:21/ /24:22/
Навімов УНРРА - Винар ст. /25:23/ /21:19/ /21:19/

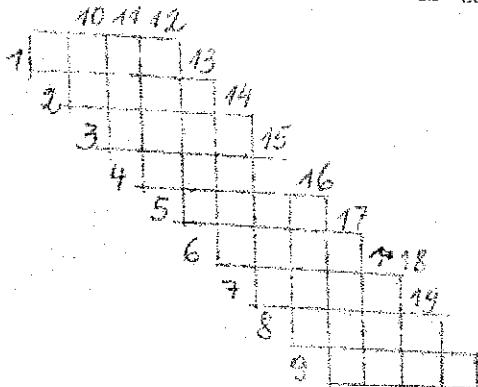
пів - фінал
Шумбакіс УНРРА Грибовська, Лог. /21:I7/ /21:I0/ /21:I0/
Шклар - Лев - Вешкатаус, Лог. /21:I9/ /21:I8/ /21:I8/

Фінал
Шклар, Лев - Шумбакіс УНРРА /21:I9/ /19:21/ /21:I6/

В загальній пінктації побігла УНРРА, Мюнхен. На другому місці опинився Лев, Карльсфельд, перед Логенгріром, Фрайманом і УССК-ом.

АЛНУ ФОЗГАДАЙ ТІМ!

Магічні сходи

Поземо: 1.Поганський бог 2.Шрам 3.Привид
4.Елегантна пані 5.Країна в півдні Америці 6.Частина замплати 7.Один з Христових апостолів 8.Частина людського тіла 9.Місточко коло Львова.

Довемо: 10.Міра площі 11.Продукт вогню 12.Інакше „фуси“ 13.Алькогольний напій 14.Ріка в Азії 15.Католицький ігумен 16.Св.гора в Греції 17.Оклик на знак здогаду 19.Карта

Числова загадка.

1-2-3-4-3; 5-6-, 7-8-2-9-10-6; 3; 11-8-12-13-3-10-6;

При допомозі даного ключа, замінити числа відповідними буквами так, щоб отримали слова одного з наших поетів.

Ключ:

9-11-8-1-2-3-4-

чоловіче ім'я

7-11-8-13-5-12-3-

хвороба

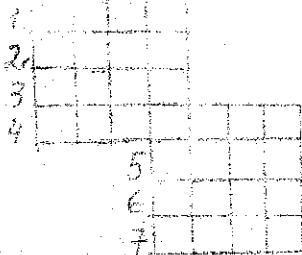
5-6-11-3-5-

римський імператор

13-8-10-3-

інакше шкіра

Подвійний квадрат

1.Інакше вчинки.

2.Ночами страшить.

3.Частина дерева.

4.Чоловіче ім'я.

5.Побільшаюче скло.

6.Стилетський бог.

7.Здрібніле чоловіче ім'я.

Два дядьки їхали возами до міста і кожний мав на своєму возі по одній порожній банці, один - 5.літрову, другий - 3.літрову. По дорозі стрінули третього дядька, який відprodав їм 8.літрову бочілку вина. Дядьки задумали поділитись цим вином пополам. Як зробили це без ніяких інших посуді?

Упорядкував П.-ів.

-х Х х -

Пластуни!

Надсилайте свої донеси на руки пластина проф. Бережницького, табор в Карльсфельді, 5. барак кмн. 24. Пишіть чітко і не стиснено, залишайте окрію сторінки вільний маргінес.

Видає Пластовий Кіт в Карльсфельді

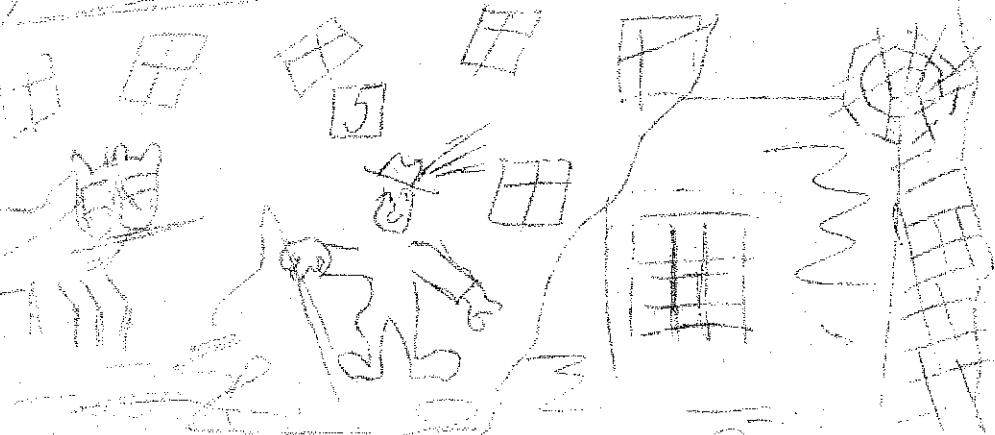
Редакція Колегія

Журнал „С К О Б“ появляється раз у місяць.

Миң ағылда

Сәләттар менең 1946 р

Добрың бергің менің 1946
Миң жаңдайсың

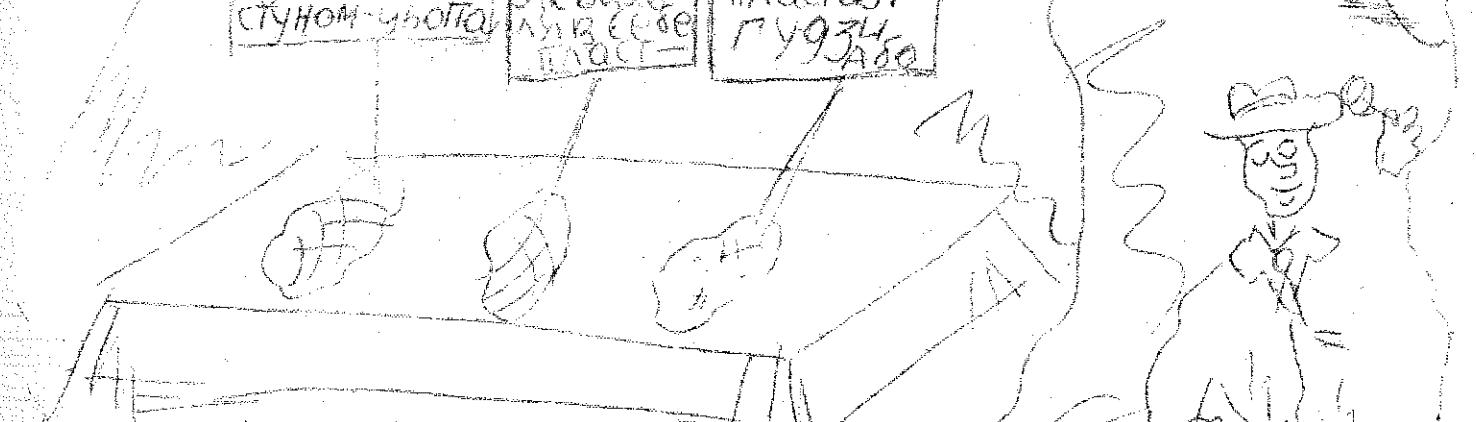
... бұлқын нағозыла
Көзек притруса...

История
сүти ма-
стуном үшін

жыныс-
жыныс
шыныс
шыныс

Пластов
ГУ934
480

REIN

Ма клагиме көзеді

3 Яройтынан

Бол
аралғынан

Сүт
бұна
отиска...

